ΚΥΡΙΑΚΗ Η' ΛΟΥΚΑ

15/11/2026

Αγαπητοί μου αδελφοί,

Ένας νομικός πλησιάζει τον Χριστό και Τον ρωτά: «*Διδάσκαλε, τι πρέπει να κάνω για να κληρονομήσω την αιώνια ζωή;*». Είναι ένα ερώτημα που πρέπει να απασχολεί κάθε άνθρωπο. Γιατί ο άνθρωπος δεν δημιουργήθηκε μόνο για να ζήσει μερικές δεκαετίες επάνω στη γη, αλλά για να ζήσει αιώνια κοντά στον Θεό. Ο Χριστός δεν του απαντά με έναν κατάλογο εξωτερικών θρησκευτικών υποχρεώσεων. Τον οδηγεί στην καρδιά του νόμου του Θεού: «***Ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου καὶ τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν***». Δύο εντολές, αλλά μία αδιάσπαστη πραγματικότητα: αγάπη προς τον Θεό και αγάπη προς τον άνθρωπο.

Δεν μπορούμε να ισχυριζόμαστε ότι αγαπούμε τον Θεό, όταν αδιαφορούμε για τον πόνο του αδελφού μας. Η πίστη χωρίς αγάπη γίνεται ένας κενός τύπος. Η προσευχή χωρίς έλεος κινδυνεύει να γίνει μια συνήθεια χωρίς πνευματικό περιεχόμενο. Ο νομικός, θέλοντας να δικαιολογήσει τον εαυτό του, ρωτά: «*Καὶ τίς ἐστί μου πλησίον;*». Εδώ βρίσκεται το βαθύτερο πρόβλημα του ανθρώπου. Θέλει να ορίσει μέχρι πού φθάνει η αγάπη του. Ποιους πρέπει να αγαπά και ποιους μπορεί να αφήνει έξω από την καρδιά του.

Ο Χριστός, όμως, ανατρέπει αυτή τη λογική με την παραβολή του καλού Σαμαρείτη. Ένας άνθρωπος πέφτει στα χέρια ληστών. Τον κακοποιούν, τον γυμνώνουν, τον τραυματίζουν και τον εγκαταλείπουν μισοπεθαμένο. Περνά ένας ιερέας. Τον βλέπει και προσπερνά. Περνά ένας Λευίτης. Τον βλέπει και εκείνος και συνεχίζει τον δρόμο του. Έρχονται άνθρωποι που γνωρίζουν τον νόμο του Θεού, άνθρωποι που έχουν σχέση με τη θρησκευτική ζωή, αλλά εκείνη τη στιγμή δεν αφήνουν την καρδιά τους να συγκινηθεί Και τότε εμφανίζεται ένας Σαμαρείτης. Ένας άνθρωπος που, σύμφωνα με τις κοινωνικές και θρησκευτικές αντιλήψεις της εποχής, θεωρούνταν ξένος και εχθρικός από τους Ιουδαίους. Αυτός, όμως, σταματά. Δεν εξετάζει ποιος είναι ο τραυματισμένος. Δεν ρωτά σε ποια φυλή ανήκει, ποια θρησκεία έχει, ποια κοινωνική θέση κατέχει. Βλέπει έναν άνθρωπο που υποφέρει. Και αυτό του αρκεί για να τον αγαπήσει. Το Ευαγγέλιο λέγει ότι, ο Σαμαρείτης «*ἐσπλαγχνίσθη*». Σπλαχνίστηκε τον τραυματισμένο άνθρωπο. Αλλά η ευσπλαχνία του δεν έμεινε σε ένα συναίσθημα. Έγινε πράξη. Πλησίασε, έδεσε τις πληγές του, έβαλε λάδι και κρασί, τον ανέβασε στο ζώο του, τον μετέφερε στο

πανδοχείο και ανέλαβε τα έξοδα της θεραπείας του. Αυτή είναι η αληθινή χριστιανική αγάπη.

Δεν αρκεί να λέμε "λυπάμαι" για τον πονεμένο. Χρειάζεται να κάνουμε κάτι για να ανακουφίσουμε τον πόνο του. Δεν αρκεί να προσευχόμαστε για τον φτωχό, αν έχουμε τη δυνατότητα να του προσφέρουμε ένα πιάτο φαγητό. Δεν αρκεί να μιλάμε για συγχώρηση, αν κρατούμε μέσα μας μίσος και πικρία. Δεν αρκεί να πηγαίνουμε στην εκκλησία, αν όταν βγαίνουμε από αυτήν δεν μπορούμε να αγαπήσουμε τον αδελφό μας. Η Θεία Λειτουργία πρέπει να συνεχίζεται στην καθημερινή μας ζωή, με την ευσπλαχνία, τη διακονία και τη θυσιαστική αγάπη.

Η πατερική ερμηνευτική παράδοση βλέπει στην παραβολή και ένα βαθύτερο πνευματικό νόημα. Ο καλός Σαμαρείτης ερμηνεύεται ως εικόνα του ίδιου του Χριστού, ο οποίος κατέβηκε στον κόσμο για να θεραπεύσει τον τραυματισμένο από την αμαρτία άνθρωπο. Ο άνθρωπος που έπεσε στα χέρια των ληστών συμβολίζει την ανθρωπότητα, η οποία τραυματίστηκε από την αμαρτία και απομακρύνθηκε από την κοινωνία με τον Θεό. Οι πληγές του είναι οι πληγές της ανθρώπινης φύσεως. Το λάδι και το κρασί ερμηνεύονται συμβολικά ως μέσα θεραπείας, ενώ το πανδοχείο συνδέεται στην εκκλησιαστική ερμηνεία με την Εκκλησία, τον χώρο όπου ο άνθρωπος βρίσκει πνευματική περίθαλψη. Ο Χριστός δεν πέρασε αδιάφορος μπροστά από τον ανθρώπινο πόνο. Κατέβηκε στον κόσμο, προσέλαβε την ανθρώπινη φύση, σταυρώθηκε και αναστήθηκε για τη σωτηρία μας. Αυτή είναι η μεγαλύτερη απόδειξη της θείας αγάπης. Ο Θεός δεν μας αγάπησε από μακριά. Ήρθε κοντά μας. Στο τέλος της παραβολής ο Χριστός ρωτά τον νομικό: «*Τίς οὖν τούτων τῶν τριῶν πλησίον δοκεῖ σοι γεγονέναι τοῦ ἐμπεσόντος εἰς τοὺς ληστάς;*». Και εκείνος απαντά: «*Ὁ ποιήσας τὸ ἔλεος μετ' αὐτοῦ*». Τότε ο Χριστός τού λέγει: «***Πορεύου καὶ σὺ ποίει ὁμοίως***». Πήγαινε και κάνε κι εσύ το ίδιο. Αυτή είναι η εντολή που απευθύνεται σήμερα και σε εμάς.

Στην εποχή μας υπάρχουν πολλοί πληγωμένοι άνθρωποι. Άλλοι είναι πληγωμένοι σωματικά, άλλοι ψυχικά, άλλοι οικονομικά, άλλοι πνευματικά. Υπάρχουν άνθρωποι που έχουν ανάγκη από ένα χέρι βοηθείας, από έναν καλό λόγο, από μια επίσκεψη, από μια συγχώρηση. Υπάρχουν ηλικιωμένοι που περιμένουν κάποιον να τους θυμηθεί. Υπάρχουν μοναχικοί άνθρωποι που περιμένουν κάποιον να τους ακούσει. Υπάρχουν οικογένειες που δοκιμάζονται και άνθρωποι που υποφέρουν σιωπηλά. Μήπως, λοιπόν, ο πλησίον μας βρίσκεται πολύ κοντά μας και εμείς δεν τον βλέπουμε; Μήπως περνά καθημερινά δίπλα μας και εμείς τον προσπερνούμε; Ας μην είμαστε οι άνθρωποι που βλέπουν τον πόνο και συνεχίζουν τον δρόμο τους. Ας γίνουμε οι άνθρωποι που σταματούν, πλησιάζουν και προσφέρουν αγάπη. Η σημερινή παραβολή δεν είναι απλώς μια όμορφη διδακτική ιστορία. Είναι το Ευαγγέλιο της καθημερινής μας ζωής. Ο Χριστός μάς καλεί να μετατρέψουμε την πίστη μας σε πράξη,

την προσευχή μας σε διακονία, τη γνώση μας σε ταπείνωση και την αγάπη μας σε θυσία.

Ας παρακαλέσουμε τον Κύριο να μας δώσει καρδιά εύσπλαχνη, μάτια που βλέπουν τον πόνο του άλλου και χέρια πρόθυμα να βοηθήσουν. Γιατί τελικά, αδελφοί μου, δεν θα μας σώσει η εξωτερική εικόνα της ευσέβειάς μας, αλλά η ζωντανή πίστη που καρποφορεί σε αγάπη. Ας κρατήσουμε, λοιπόν, ως οδηγό της ζωής μας τα τελευταία λόγια του Κυρίου: «***Πορεύου καὶ σὺ ποίει ὁμοίως***». Ας πορευθούμε κι εμείς στον δρόμο της αγάπης, της ευσπλαχνίας και της συγχώρησης, για να αξιωθούμε να συναντήσουμε το έλεος του Θεού κατά την ημέρα της κρίσεως.

Είθε ο Κύριός μας Ιησούς Χριστός, διά πρεσβειών της Υπεραγίας Θεοτόκου, να μας αξιώσει να γίνουμε όλοι καλοί Σαμαρείτες στη ζωή μας.

Αμήν.

Αρχιμ. Στέφανος Γκαλντέμης